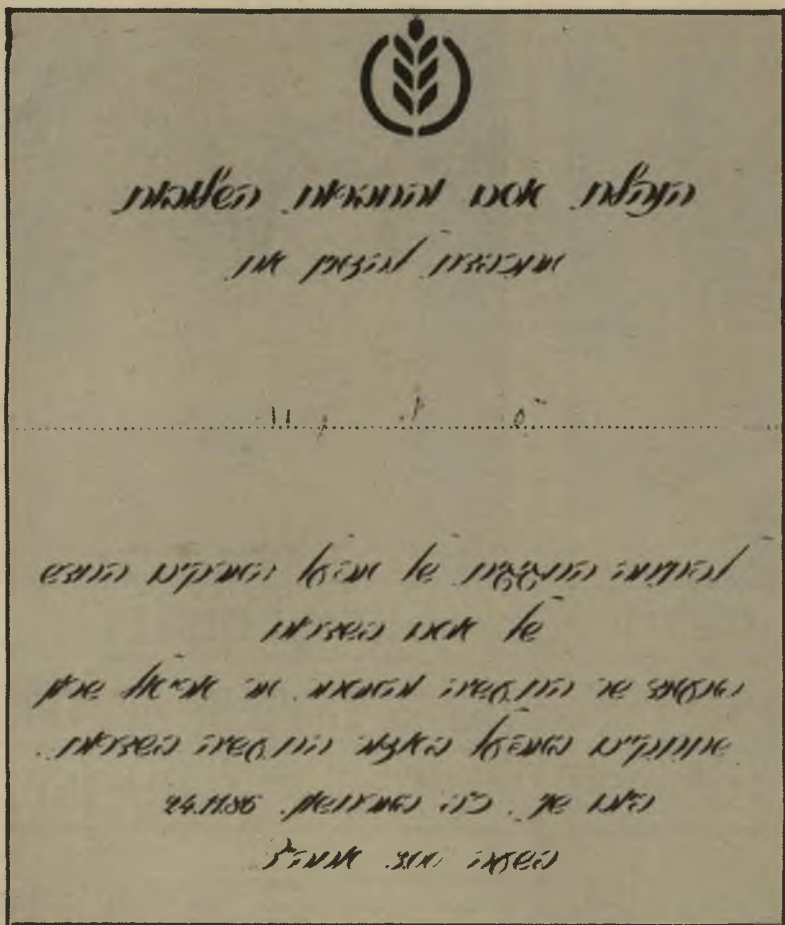

בקשת עזרה

להלן ההזמנה המודפסת אשר קיבלתי מחברת אסס לאיזה אירוע חגיגי שהם עורכים (את זה אני מבינה לפי הנייר המשובח של ההזמנה).
הנני מבקשת את עזרת הציבור בפיענוח הכתוב בהזמנה, כדי שלא אפסיד אירוע, מפני שהראייה שלי כבר לא 6:6. ומפני שאין לי נסיון בקריאת אותיות גותיות.
אודה למפענחים אם יואילו בטובם לטלפן למערכת העולם הזה ולקרוא לי את הכתוב. תודה.

מקום בארון ומשקה נפלא

כידוע לכל ישראלי תושב הארץ, מתחלקים חגיגות ישראל לשני סוגים. החגים שבהם רק אוכלים ארוחת-ערב חגיגית ומקבלים יומיים חופשי, והחגים שבהם עסישראל יוצא מדעתו — כלומר, פסח וראש-השנה.
בשני החגים האלה נוהג כל אחד לקנות לכל אחד מתנות, וכך מתמלא ביתו של כל אחד בשלושה סטים של כוסות, שתי מערכות לקפה טורקי, שני קילוגרמים שוקולד ורחת-לוקום, איזה ויסקי או שניים, כמה יינות-שולחן ו... שניים-שלושה בקבוקים של ליקר-שוקולד, ליקר-קפה וליקר-תות-שדה, שאף אחד לא יודע מה בדיוק עושים בהם.
יש אנשים גועליים שנותנים במתנה דברים שהם קיבלו והם לא אוהבים, וכך הם פותרים את בעיית הליקרים. יש אנשים שנוהגים לאפות עוגות ככל שבת, ובמקום מים או חלב הם שופכים ליקר לתוך הבצק, וכך הם מתפטרים מהדברים המשונים האלה. אבל יש אנשים שלא אופים עוגות ולא מחלקים מתנות לשונאים שלהם, ולכן הבית שלהם מתמלא בכל מיני משקאות, שהלב היהודי לא נותן לזרוק, אבל הפה היהודי לא רוצה לשתות.
עם האנשים מהסוג השלישי נמנות חברתי פיה, וגם אני. הכתים של שתינו התמלאו במשך השנים בכמות עצומה של משקאות מיותרים. ישכנו שתינו והחלטנו לעשות משהו בעניין, לטובת עצמנו, לטובת מקום בארון, ועכשיו מסתבר שגם לתיפארת מדינת-ישראל.
מה שאני המצאתי בעניין הליקרים עוד תשמעו ממני במשך הזמן. מה שפיה המציאה השבוע, שווה בהחלט תואר של דונה אידאלה, או אפילו למעלה מזה.
הכמויות הדרושות לכוסית של משקה פלאים, שרק המומחים הגדולים יכולים להרגיש את ההבדל בינו לבין אייריש קריים אמיתי, הן: 3 כפות גדולות של ליקר-קפה או ליקר-מוקה (שמקבלים במתנה או קונים תמורת 43 שקלים הבקבוק) ושתי כפות של שמנת-קפה. שמים את שני המרכיבים בכוסית וכוסית ומגישים. יותר פשוט מזה לא הצלחתי למצוא השבוע.
אני, אגב, התפטרתי במשך שבוע משני בקבוקים של ליקר-קפה שעומדים אצלי בארון מפסח 1981.

שיחת חולין (במכולת)

— סליחה יש לך אולי קופסה של כרוב כבוש?
— תגידי, מה אתן עושות עם כרוב כבוש — סתמות את החורים כבתים כולן מבקשות כרוב כבוש.
— אין לך?
— בטח שאין. נגמר: זה לא העונה של הכרוב הכבוש.
— טוב, תן לי בבקשה קילו מלח-בישול גס.
— בשביל מה אתן כולכן צריכות מלח-בישול גס?
— בשביל לרקוד איתו טנגו.
— לא, ברצינות, אני שואל אותך. כולן מבקשות פיתאום מלח גס.
— זה בשביל לאפות עוף בתנור.
— מה זאת אומרת?
— יש מתכון כזה, שמים קילו מלח גס בתבנית, עליו משכיבים עוף, מכניסים לתנור ויוצא יופי.
— אה, עכשיו אני מבין למה כבר חודש חסר מלח. אפילו ים-המלח לא יכול לספק את הדרושה שלכן.
— יש תפוחי-אדמה?
— עכשיו, בגשם, בבוץ! אני רוצה לראות אותך שולפת תפוחי-אדמה מהבוץ. אחרי הג' שמים יהיו.
— יש לך אולי השוקולד החדש של ורד הגליל?
— למה דווקא ורד הגליל — עלית לא טוב בשבילך? למה לירוק לבאר ששתיית ממנה שנים?
— אפשר לקבל שתי קופסות-סיגריות?
— הסיגריות? הצחקה אותי. תפני לכלא-רמלה, אולי המנהל של דובק הביא קצת לחברה.
— אפשר לקבל כיכר-לחם, בבקשה?
— יש פיתות. בשעה כזאת כבר אין לחם. החברות שלך לוקחות הכל עד הצהריים.
— איפה פיתות?
— מה, אין פיתות? נו, בשעה כזאת גם פיתות כבר לא נשארו.
— אז למה החנות שלך פתוחה עד השעה הזאת אם אין כלום?
— אם אני אסגור מוקדם, את תיכף תלכי לקנות בחנות אחרת. אני מכיר אתכן, הנשים.

כל מה שרצית לדעת

על הקפאה

כמו כמעט בכל שבוע, הנה ספרי-בישול חדש. הפעם לא כלי-כך בישול. כמו מה עושים עם האוכל אחרי הבישול, ואיך מבשלים במיוחד כדי להקפיא.
כאשר בכל בית שלישי בישראל (טוב, אולי הגומתי) יש מקפיא בגודל שיכול להכיל מזון למצור על ירושלים. בהחלט יש צורך בספר שיסביר לעקרת-הבית ולבעלה למה הם הוציאו כלי-כך הרבה כסף, ולמה בעצם הם צריכים את המקפיא.
הספר מסביר מה כדאי להקפיא, איך מקפאים, לכמה זמן, איך מפשירים, כמה אורזים, איך בוחרים מקפיא שיתאים למישפחה, וכ'ו וכ'ו. ספר שיעשה ממך לא רק בעלת דיפריזו, אלא גם בעלת השכלה בנושא.
סיפרה של דליה למרני, בישול להקפאה — הקפאה לבישול הוצאת זמורה ביתן, מחיר 22.50 שקלים.

טרוני להרחקת פרעושים וקוצציות (גם מכלבים וגם מחתולים). היבואן לא כתב לי איפה אפשר להשיג את המכשיר וכמה הוא עולה. לעומת זאת, הוא כתב לי את מיספר-הטלפון שלו. לכן אני מצלצלת אליו כבר שבוע, פעמיים ביום ומרברת עם העוזרת שלו, שלא מבינה בכלבים ובחתולים ובפרעושים שלהם.
אני מפרסמת את תמונת הכלב, כי אני לא יכולה להתאפק, אנא, יבואן יקר, התקשר למערכת העולם הזה והשאר לי את הפרטים של הקולר האלקטרוני.

פינת החי

יבואן אחר שלח לי את הצילום של הכלב המשגע הזה, כשעל צווארו תלוי מכשיר אלקטרוני.

ספרים זו פרנסה לא מתנה

פגשתי במיספרה את פולה מוזס. אשה מירדת במינה. אחרי שיחה קצרה, סיפרה לי שעדיין לא הספיקה לקנות את ספרי, ושאלה אותי אם אני יודעת באילו חנויות ברמת-גן מצוי הספר. מייד הבטחתי לשלוח לה ספר במתנה. פולה מוזס סירבה בתקיפות. לא הבנתי את הסירוב, כי רצייתי לתת לה את הספר מכל הלב, אבל היא עמדה בסירובה ואמר לי: "ספר זו לא מתנה. כך היננו אותי!" ואז סיפרה לי את הסיפור הבא:
לפני שנים גר זלמן שניאור אצל מישפחת מוזס ברמת-גן. התפתחו ביניהם יחסי-ירידות, ושניאור זכר את יום-הולדתה של פולה מוזס, ובכל שנה נהג לקנות לה מתנה. אחרי כמה שנים, ימים ספורים לפני יום-ההולדת, פנה שניאור לפולה ואמר לה: "הפעם אני ממש לא יודע מה לקנות לך, כי כבר קניתי לך כל מה שעלה על דעתי". "מה הבעיה", אמרה לו פולה, "יש ספר אחד שלך, מנדרי הגיבור, שאין לי בבית, והייתי רוצה אותו במתנה". הסתכל עליה זלמן שניאור ואמר בקול תקיף מאוד: "את הספר שלי את תקני בחנות. זאת הפרנסה שלי, ופרנסה לא מחלקים. את תקני את הספר שלי בחנות, וכך יהיה לי כסף לקנות לך מתנה!"
אולי הסיפור הזה לא דומה למיקרה שלי, אבל הוא סיפור יפה.